

Sygn. akt II K 530/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Polikowska

Protokolant Joanna Szmel

po rozpoznaniu w dniach: 19.07.2013r., 16.10.2013 r., 15.11.2013 r., 13.12.2013 r., 15.01.2014 r., 21.03.2014 r., 25.04.2014 r., 23.05.2014r. i 22.08.2014r.

s p r a w y : **J. K.**

syna R. i W. zd. M.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 09.05.2013r. w J. poprzez uderzenie zaciśniętą pięścią spowodował u oskarżyciela prywatnego obrażenia ciała w postaci pourazowego otarcia czerwieni wargi górnej z obrzękiem oraz stłuczenia twarzy,

to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k.:

I. uznaje oskarżonego **J. K.** winnym tego, że w dniu 09 maja 2013 r. w J. woj. (...), uderzając A. D. pięścią w twarz spowodował u w/w obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy, rany tłuczonej wargi górnej oraz obrzęku wargi dolnej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała A. D. na okres poniżej 7 dni, tj. występku z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierza mu karę 4 /czterech/ miesięcy ograniczenia wolności wraz z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. kwotę 720 zł plus 165,60 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu;

III. na podstawie art. 628 k.p.k. zasądza od oskarżonego **J. K.** na rzecz oskarżyciela prywatnego A. D. koszty procesu w kwocie 1164 zł, w tym kwotę 864 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego **J. K.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 530/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżyciel prywatny A. D. jest prezesem zarządu Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej w J.. Oskarżony J. K. w przeszłości przychodził do biura zarządu tej Spółdzielni wraz ze swoją znajomą B. G.. Od oskarżyciela prywatnego domagali się zwrotu lokalu bądź lokali B. G.. Następnie przez kilka lat oskarżony J. K. podczas przypadkowych spotkań z oskarżycielem prywatnym na ulicy krzyczał w jego kierunku, że pozew jest już napisany.

Dowód:

- zeznania świadka A. D. k. 37-40,

Dnia 09 maja 2013 r. oskarżyciel prywatny A. D. szedł ul. (...) w J.. Ulicą tą szedł także oskarżony J. K.. A. D. przechodząc obok oskarżonego J. K. zrobił krok w bok i znalazł się przed nim. Oskarżony J. K. kiedy go zobaczył popchnął go swoim ciałem tak, iż A. D. stanął naprzeciw niego. Oskarżony J. K. uderzył prawą pięścią A. D. w twarz, w zęby.

Dowód:

- zeznania świadka A. D. k. 37-40,

Oskarżony J. K. spowodował u oskarżyciela prywatnego A. D. obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy, rany tłuczonej wargi górnej oraz obrzęku wargi dolnej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała A. D. na okres poniżej 7 dni.

Dowód:

- zeznania świadka A. D. k. 37-40,

- karta informacyjna k. 34,

- opinia sądowo – lekarska biegłego Z. K. k. 105- 107,

- obdukcja lekarza A. B. k. 6,

Oskarżony J. K. ma 57 lat z zawodu jest inżynierem energetykiem, nie pozostaje w zatrudnieniu, nie jest zarejestrowany w PUP, utrzymywał się z emerytury matki i pomocy MOPS na matkę, którą się opiekował, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie posiada wartościowego majątku.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze oskarżonego J. K. k. 18, 170,

- wywiad środowiskowy k. 25-26,

Oskarżony J. K. w dacie popełnienia zarzucanego mu czynu nie był karany sądownie. Został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 września 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 1303/12.

Dowód:

- dane o karalności oskarżonego J. K. k. 116,

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 września 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 1303/12 k. 129.

Oskarżony J. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. W złożonych wyjaśnieniach przyznał, iż w dniu 09 maja 2013 r. spotkał A. D.. Zaprzeczył jednak, aby tego dnia uderzył oskarżyciela prywatnego A. D. pięścią w twarz. Podał, iż A. D. rzucił się na niego i mówił „teraz to cię mam, urządzę cię, jeśli nie spowodujesz zatrzymania pozwu przeciwko Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej”. Wyminął oskarżyciela prywatnego i poszedł w kierunku Dworca Głównego PKP w J.. A. D. szedł za nim, kontaktował się z Policją. Przyjechała Policja wylegitymowała ich i poszedł w swoją stronę.

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. K. w zakresie zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego, w ocenie Sądu, stanowią jedynie nieudolną linię obrony oskarżonego zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn.

Uwadze Sądu nie uszło, iż w przedmiotowej sprawie brak było bezpośrednich wiarygodnych świadków zajścia pomiędzy oskarżycielem prywatnym a oskarżonym w dniu 09 maja 2013 r. na ul. (...) w J., a J. K. i A. D. przedstawili odmienne przebieg ich przypadkowego spotkania. Okoliczność ta jednakże nie stanowi, iż w sprawie zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości w zakresie przebiegu zajścia pomiędzy oskarżonym a oskarżycielem prywatnym, które należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego. Wiarygodność zarówno zeznań złożonych przez świadka A. D. jak i wyjaśnień oskarżonego J. K. w przedmiotowej sprawie Sąd weryfikował poprzez wszelkie dostępne dowody.

Brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów, które potwierdzałyby przebieg zajścia pomiędzy oskarżonym a A. D. wynikający z wyjaśnień oskarżonego. Gdyby oskarżyciel prywatny zachował się w sposób opisywany przez oskarżonego na rozprawie, wypowiadał w stosunku do oskarżonego słowa, które cytował on składając wyjaśnienia, J. K. niewątpliwie poinformowałby o tym funkcjonariuszy Policji, którzy po kilku minutach, na wezwanie A. D. podjęli wobec niego i oskarżyciela prywatnego interwencję, nie zaś twierdziłby podczas tej interwencji, że A. D. nie zna. Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka R. S.. R. S. nie mógł obserwować zdarzenia pomiędzy oskarżonym a oskarżycielem prywatnym. Złożone przez niego zeznania nieudolnie zmierzały do uwiarygodnienia linii obrony prezentowanej przez oskarżonego w przedmiotowej sprawie. R. S. w złożonych zeznaniach wskazywał, iż oskarżyciel prywatny celowo potrącił J. K. i był przy tym agresywny. Wskazywał także na okoliczności, które nie wynikały z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego. J. K. nie podawał, aby po zajściu uciekał przed oskarżycielem prywatnym oraz aby R. S. przechodził ulicą obok miejsca, gdzie odbywała się interwencja Policji wobec niego i A. D.. Z wyjaśnień oskarżonego wynikało, iż po raz pierwszy zobaczył tego dnia R. S. na Dworcu PKP. Za nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego uznać należy zeznania świadka R. S. w zakresie w jakim wskazywał on, że widząc interwencję Policji podjętą wobec A. D. i znanego mu osobiście J. K., który miał mu tego dnia przekazać bilet na pociąg, który odjeżdżał za kilkanaście minut, nie uznał za stosowne, mimo że przechodził w odległości 3 metrów od interweniujących funkcjonariuszy Policji podejść i odebrać od J. K. bilet na pociąg i przy okazji poinformować interweniujących policjantów, iż widział on zajście pomiędzy oskarżonym a oskarżycielem prywatnym. Z zeznań R. S. wynika, iż nie wiedział on ile potrwa interwencja Policji wobec J. N.. Musiał zatem świadek liczyć się z tym, iż oskarżony może nie zdążyć przyjść na Dworzec PKP i przekazać mu bilet na pociąg. R. S., gdyby faktycznie był świadkiem zajścia pomiędzy oskarżonym a oskarżycielem prywatnym w opisywanych w zeznaniach okolicznościach, niewątpliwie nie mógłby mieć żadnych wątpliwości, iż interwencja Policji dotyczy tego zajścia. Tym bardziej zatem jako znajomy oskarżonego byłby zainteresowany zrelacjonowaniem funkcjonariuszom Policji tego, co podczas tego zajścia zaobserwował. Gdyby R. S. widział w dniu 09 maja 2013 r. A. D. prawidłowo opisałby jego ubiór. Tymczasem treść zeznań wskazanego świadka różni się z nagraniem rozmowy nadesłanej przez K. w J. jaką prowadził po zajściu z oskarżonym w dniu 09 maja 2013 r. A. D. z funkcjonariuszem Policji z K. w J., podczas której oskarżyciel prywatny poinformował, iż doznał obrażeń wargi oraz opisał policjantowi w co jest ubrany.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadka A. D. w zakresie zachowania wobec niego oskarżonego J. K. w dniu 09 maja 2013 r. W zakresie doznanych obrażeń ciała korespondowały one bowiem z kartą informacyjną Wojewódzkiego Centrum (...), z której wynika że w dniu 09 maja 2013 r. A. D. zgłosił się na Szpitalny Oddział Ratunkowy, gdzie rozpoznano u niego stłuczenie twarzy, ranę tłuczoną wargi górnej, obrzęk wargi dolnej oraz opinią sądowo – lekarską biegłego Z. K. uzyskaną przez Sąd w toku postępowania w sprawie, z której wynikają obrażenia ciała w postaci niewielkiej rany tłuczonej wargi górnej od strony przedsionka jamy ustnej oraz obrzęku wargi dolnej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała A. D. na okres poniżej 7 dni. Biegły wskazał przy tym, iż obrażenia te mogły powstać w sposób i okolicznościach podawanych przez oskarżyciela prywatnego. Wskazaną opinią Sąd uznał za w pełni wiarygodny dowód w sprawie i w oparciu o nią poczynił ustalenia faktyczne. Biegły lekarz Z. K. wydając opinię dysponował zarówno wiedzą zawodową jak wiedzą o zaistniałym zdarzeniu, co pozwoliło mu wydać prawidłową i obiektywną opinię o obrażeniach doznanych przez A. D.. Opinia ta jest jasna i pełna. W pełni rozstrzyga wszelkie wątpliwości, co do obrażeń doznanych przez A. D. jak i możliwości ich powstania w następstwie działania oskarżonego.

Nie pozostaje ona w sprzeczności z uzyskaną wcześniej przez oskarżyciela prywatnego – na drugi dzień po zdarzeniu - obdukcją wykonaną przez lekarza A. B..

Wiarygodność zeznań złożonych przez świadka A. D. w zakresie okoliczności powstania u niego obrażeń ciała potwierdza treść nagrania rozmowy z dnia 09 maja 2013 r. pomiędzy oskarżycielem prywatnym A. D. a funkcjonariuszem Policji z K. w J. nadesłanego przez K. w J. (k.52), treść notatki urzędowej z dnia 09 maja 2013 r. sporządzonej przez funkcjonariusza Policji M. S. (k. 16) oraz zeznania świadków M. S. i K. N.. Ze wskazanych dowodów wynika, iż A. D. relacjonował, że został uderzony w twarz przez oskarżonego J. K.. Funkcjonariusz Policji M. S. w sporządzonej notatce urzędowej odnotował, że w chwili interwencji oskarżyciel prywatny na twarzy w okolicach ust miał widoczne ślady krwi. Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań złożonych przez świadków K. N. i M. S. w niniejszej sprawie. Wskazani świadkowie są osobami obcymi zarówno dla oskarżonego jak i oskarżyciela prywatnego. Nie byli zainteresowani rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy. Interwencję podjęli w ramach swoich obowiązków służbowych.

Walor wiarygodności Sąd przydał pozostałym dowodom z dokumentów. Brak było bowiem obiektywnych okoliczności nakazujących je kwestionować.

Zachowaniem swoim oskarżony J. K. zrealizował znamiona występku z art. 157 § 2 k.k. Oskarżony bowiem w dniu 09 maja 2013 r. w uderzając A. D. pięścią w twarz spowodował u w/w obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy, rany tłuczonej wargi górnej oraz obrzęku wargi dolnej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała A. D. na okres poniżej 7 dni.

Oskarżony w pełni świadomie uczestniczył w zdarzeniu w dniu 09 maja 2013 r. Obrażenia ciała oskarżyciela prywatnego spowodował działając z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Jego zamiarem bezpośrednim było zadanie uderzenia A. D. w twarz – w zęby. Kierując uderzenie na twarz oskarżyciela prywatnego oskarżony chciał spowodować obrażenia jego ciała.

Nie budzi zatem wątpliwości nie tylko sprawstwo, ale i wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. W stosunku do oskarżonego brak jest jakichkolwiek okoliczności, które nakazywałyby poddać w wątpliwość jego zdolność do zawinienia.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego ocenić należy jako znaczny, ale nie nadmierny. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wpływa przede wszystkim sposób i okoliczności popełnienia tego czynu przez oskarżonego. Oskarżony J. K. odczuwając niechęć do oskarżyciela prywatnego A. D. wynikającą ze wcześniejszych z nim kontaktów jako prezesem zarządu Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej w J., gdzie przychodził ze swoją znajomą B. G. podczas przypadkowego spotkania z oskarżycielem prywatnym na ulicy, podczas którego A. D. zaszedł mu drogę uderzył A. D. w twarz powodując u niego obrażenia ciała, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni. Oskarżony J. K. zachował się w sposób nieadekwatny do sytuacji. A. D. kiedy bowiem znalazł się przed oskarżonym nie stanowił dla niego żadnego zagrożenia. Oskarżony mógł go ominąć i pójść dalej.

Sąd nie dopatrył się wobec oskarżonego J. K. ani okoliczności obciążających ani okoliczności łagodzących. Za okoliczność obciążającą oskarżonego nie może być uznany fakt jego karalności. Został on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 września 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 1303/12, a więc popełnieniu czynu będącego przedmiotem tej sprawy.

W tych warunkach jako współmierną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu oskarżonego J. K. Sąd wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności wraz z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

W ocenie Sądu takie rozstrzygnięcie o karze uświadomi oskarżonemu naganność jego czynu i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez J. K. przestępstwa. Natomiast w zakresie prewencji generalnej, rozstrzygnięcie to zaspokoi społeczne poczucie sprawiedliwości i będzie pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

W toku postępowania oskarżonemu J. K. Sąd wyznaczył z urzędu obrońcę w osobie adw. R. B.. Na rozprawie obrońca oskarżonego wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kosztów udzielonej oskarżonemu obrony z urzędu w stawkach minimalnych według norm wynikających z przepisów i oświadczył, iż koszty te nie zostały uiszczone. Z tego względu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. kwotę 720 zł plus 165,60 zł VAT tytułem zwrotu kosztów udzielonej obrony z urzędu. Zasądzona kwota wynika z § 14 ust 2 pkt 1 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) i uwzględnia 6 terminów rozprawy, w których uczestniczył obrońca oskarżonego.

Sąd na podstawie art. 628 k.p.k. zasądził od oskarżonego J. K. na rzecz oskarżyciela prywatnego A. D. koszty procesu w kwocie 1164 zł, w tym kwotę 864 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – 8 terminów rozprawy według stawek wynikających z § 14 ust 2 pkt 1 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) .

Sytuacja finansowa i majątkowa oskarżonego J. K. wskazuje, iż uiszczenie przez niego kosztów sądowych w przedmiotowej sprawie byłoby zbyt uciążliwe. Z tego względu Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.